

2

*Nemůžeme poznat dnešek,
když nechceme vidět včerejšek.*

– IRSKÉ PŘÍSLOVÍ

Rakša trpělivě čekala, až se bude moci přivítat s Leou. Opřela se o její nohu a slastně přivírala oči, když ji dívka drbala v kožichu. Lea se přitom snažila, vzhledem k váze, která tlačila na její nohu, udržet balanc.

„Vypadá to, že ses jim vyloženě zalíbila,“ zhodnotil Šorš a vytáhl dívčin kufr ze zadního sedadla. „Takhle dotěrní jsou tihle dva málokdy.“

Lea se pousmála. Nestalo se jí poprvé, že jí psi projeví nevšední náklonnost. Proč tomu tak bylo, nevěděla. Možná zvířata cítila, že to s nimi myslí dobře. Alespoň to tvrdil veterinář, u kterého absolvovala minulý školní rok praxi.

„Tak, teď ti ukážu tvé království na několik příštích týdnů,“ prohlásil Šorš a zamířil k domovním dveřím. Vchod byl tak nízký (nebo Šorš tak vysoký), že musel sklopit hlavu, aby mohl projít.

Lea se jemně vymanila Rakše, která se k ní pořád ještě tulila, a s tlukoucím srdcem následovala Šorše. Oba psi se za ní dívali s nakloněnými hlavami a smutným výrazem v očích.

* * *

Dřevo.

Všechno v místnosti bylo ze dřeva. Bezprostředně po vstupu do domu se octli v prostorné místnosti s nízkým stropem. Stál v ní jídelní stůl, kredenc, police, krbová kamna, dvě křesla a kuchyňská linka do písmene L. Pokoj měl poměrně malá okna, dvě vpředu, jedno vzadu. Zdi byly natřené na bílo, jen u kamen zůstala část starého zdiva neomítnutá. Na stole ležela dvě prostírání modré barvy. A jedna kočka. Ta nebyla modrá, nýbrž šedivá. Ovšem o nic méně dekorativní. Ospale na Leu zamžourala, ale rozhodně se neobtěžovala jít se s ní přivítat. Okna lemovaly závěsy rovněž modré barvy, stejný odstín měla také obě dvě křesla. Všechno ostatní bylo buď bílé, nebo hnědé. Za jídelním stolem vedly do podkroví schůdky (schodištěm se ta úzká příkrá věc každopádně nazvat nedala, připomínala spíš žebřík), samozřejmě taktéž dřevěné. A pod schůdky si Lea všimla napůl ukrytých pootevřených dveří. Odhadla, že ty vedou do koupelny. Stihla za nimi ještě zahlédnout bílé kachličky a umyvadlo. Na pravé straně se nacházely další dveře, ty však byly zavřené.

Šorš sledoval dívku s výrazem napjatého očekávání. Nejspíš se z její tváře snažil vyčíst, jestli se jí v domě líbí.

„Pěkné,“ zhodnotila Lea. „Máš to tady hezké. Moc útulné.“ Šorš úlevně kývl hlavou. „To jsem rád. Připravil jsem pro tebe pokojíček v podkroví. Moc místa tady nemám.“ Pokynul směrem ke schůdkům a vyzval Leu, aby ho následovala. „Vynesu ti věci nahoru, ano? Dej pozor, schody jsou dost prudké.“

Dívka stoupala pomalu za Šoršem a přitom se snažila nevytvořit si v hlavě žádnou představu o pokoji, který bude